

Ministerul Justiției
Biroul de
Petiții

CETĂȚEANUL: — Iar lipsește? Hector, vezi tu!

FĂRĂ CUVINTE

VICTOR EFTIMI

remonios, mi-a oferit o havană uriașă, pe care am fumat-o întreagă, pe nemincate ca să-i dovedesc că nu sint străin de asemenea voluptăți aristocratice, eu care nu făcusem niciodată așa ceva! (Cînd mă gîndesc la acea havană, mă apucă și acum amețeala și greața!)

— Domnule Klingler — i-am spus — cred că pricina scăderii consumului chibriturilor e datorită invenției recente a brichetei.

— Nu-mi comunicați o noutate! îmi replică milionarul, fie că era decepționat de această pauperă introducere, fie că voia să-mi ia pișitul de la început, cum se face între oameni de afaceri.

— Desigur, — i-am răspuns — tot atît de sec. Ceea ce ne interesează este metoda prin care industria dv. ar putea să reînflorască.

— All right! exclamă omul de la Nord.

— Eu am o idee. Iertați-mă că nu v-o pot comunica, dar acesta este secretul meu.

— Ca orice brevet, putem asigura această idee printr-un contract!

— E ceva mai simplu și mai complicat decît un brevet — i-am răspuns. Totul este să aveți încredere în mine! Nu mă cunoașteți, dar mă veți cunoaște după rezultate. Nu vă solicit nici o sumă în momentul de față, fiindcă nu vă ofer nimic palpabil. Desigur, dacă aș avea la dispoziție anumite fonduri, treaba ar merge mult mai repede și mai amplu, prosperitatea industriei dv. ar fi imediat vizibilă. Dar nici eu nu v-aș putea cere, nici

dv. nu m-ați putea subvenționa pe-o simplă ipoteză. Ideea mea țin secretă nu atît de teama că mi-putea-o folosi în mod gratuit, ci mi-e frică să n-o găsiți absurdă.

Ceea ce vă cer — dacă admitîrîgul nostru — este ca începînd astăzi, în trei luni de la semnarea convenției noastre, să-mi vărsați a zecea parte din surplusul de casări pe care îl veți realiza în ac-răstimp.

Nu mă exprimasem bine eu și suedezul nu știa la perfecție limba franceză, dar a trebuit să-i reamintesc condițiile mele.

— Dacă peste trei luni veți corecta o creștere a veniturilor dv., îmi veți remite a zecea parte din ac-cuștig neașteptat. Subliniez: c-cuștig, nu din încasări. Cum se realizează acest surplus, mă privește. Totul este ca afacerea dv. să înflorască.

— All right! repetă nordicul meu.

— Și acum semnați această convenție și lăsați-mă să lucrez!

Iohannes Klingler — omul din meri, ca omul care n-are ce pierce în definitiv angajamentul nu-l c-tase mai mult de o oră de conversație, plus o havană de lungir aceleiași ore. Semnă și-mi strîmna, spunînd a treia oară: «right»!

M-am pus pe lucru. Nu se împliniseră bine trei luni și primii o scrisoare de la regele chibriturilor, care se scuza că nu poate veni el însuși la Paris și mă invita în Stockholm pentru «afacerea noastră»! Îmi trimitea și bani de drum.

Mi-am scos, cu destule dificultăți, pașaport pentru Suedia. A

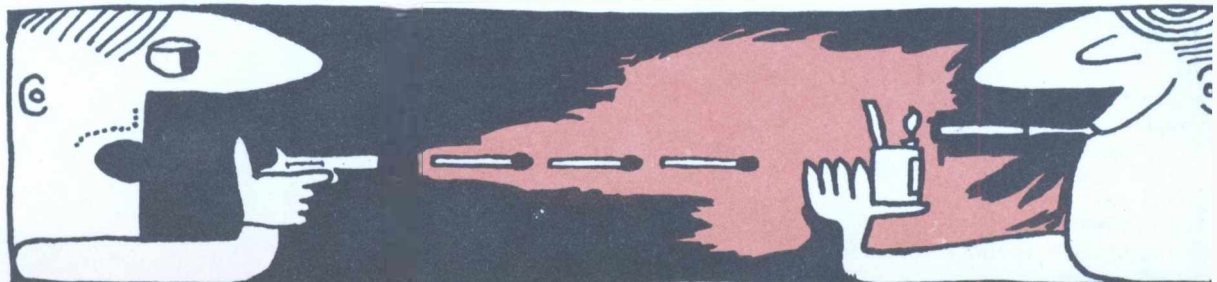
Într-o zi, pe vremea primului război mondial, așteptam să-mi vie rîndul în salonul de coafură al domnului Toulouse, de pe boulevardul Saint-Michel, același patron de frizerie căruia îi propusesem cu cîteva luni înainte să lansăm moda femeilor tunse.

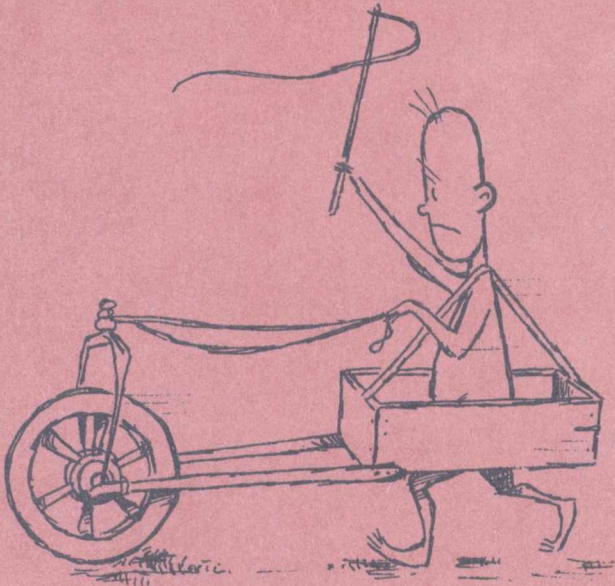
Într-o gazetă, pe care abia o lăsase din mîină un client, citii o informație anodină și care am avut impresia că e foarte importantă pentru mine: sosise de la Stockholm la Paris Iohannes Klingler, regele chibriturilor. Vestea aceasta mi s-a înfipt în cap ca un cui. Îi dădeam o importanță capitală. Ce aveam eu cu miliardarul suedez? Vizita lui mă umplea de speranțe. Parcă-mi sosise un unchi din America, cu niște miliarde. Recitind notița din gazetă, am aflat misterul optimismului meu: Iohannes Klingler venise în capitală să se consulte cu o serie de financiari, juriscunșulți și afaceriști și să afle remediiul crizei grave prin care trecea industria chibritului, această minusculă torță a lui Prometeu.

— Iată prilejul unei noi idei geniale! mi-am zis. Cum aș putea veni în ajutorul lui Iohannes Klingler și, mai ales, cum mi-ar putea veni el în ajutor mie?

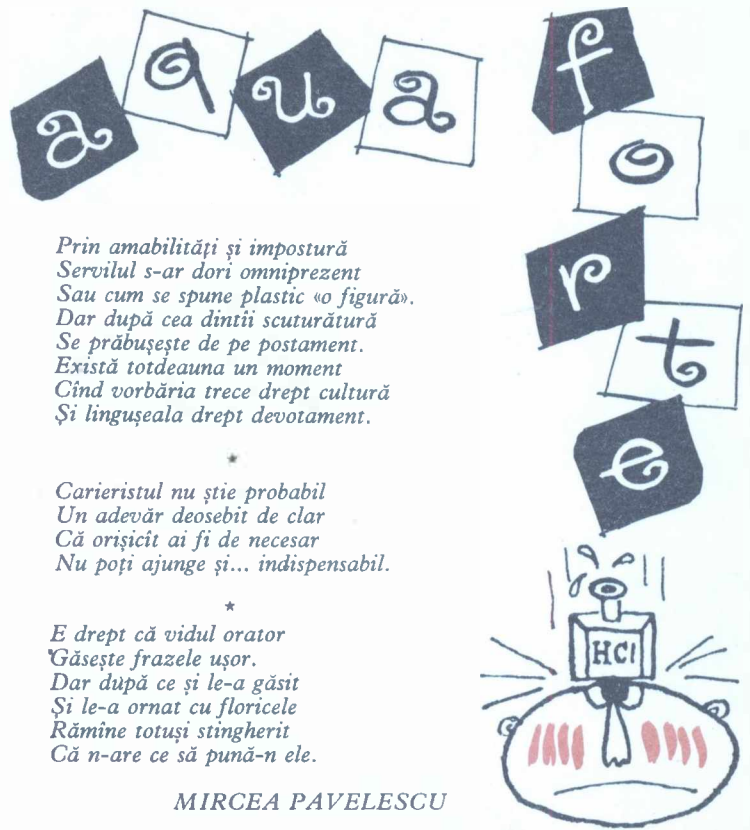
Nu mi-au trebuit decît două nopți de meditație și ideea genială a fost gata.

Am trimis lui Iohannes Klingler o scrisoare semnată cu titlul pompos de «consilier al misiunii speciale românești pe lingă guvernul Franței», o scrisoare prin care-l informam că i-aș putea fi util în chestia trustului său amenințat. Ca să-l intereseze, ca să fiu sigur că mă va primi, insinuiam că guvernul român i-ar putea face o comandă importantă pentru front. Regele chibriturilor mi-a răspuns imediat, poftindu-mă pe a doua zi la el, la Hotel Crillon. M-am îmbrăcat cu tot ce aveam mai elegant, am făcut exerciții la oglindă ca să am un aer distinc, sigur, important, marțial, dacă nu imperial. Împăratul fosforului m-a primit și el foarte ce-

Studiu pentru inventarea căruței

tras la Grand Hotel, locul de întîlnire cu regele chibriturilor.

Iohannes Klinger veni el însuși să mă vadă la hotel, nu mă poftise la birou! Semn bun! Era cu totul alt om. Își freca jovial mîinile și-mi oferî o havană, ceva mai mică, dar de o calitate superioară celei de la Hotel Crillon.

— Domnul meu, vrăjitoria dumitale a reușit! Nu numai că în acest trimestru vânzarea mărfii noastre nu a înregistrat curba descendentă care ne înspăimînta la fiecare trei luni, dar mărturisesc că acuză un ascendent apreciabil. Iată, după registrele noastre, sporul de încasări. Cîștigul e atîta. Procentul dumitale la acest cîștig e atîta. Poftim banii!

Și-mi întinse un cec a cărui valoare întrecea aprecierile mele cele mai fantastice.

— Continuă! Și dacă, precum mi-ai spus la Paris, ai nevoie de fonduri speciale pentru perfecționarea invenției dumitale, îți stăm la dispoziție cu cea mai mare plăcere.

— Vă mulțumesc din toată inima pentru increderea pe care mi-o arătați și vreau să vă dau și eu dovadă de increderea mea, destăinuindu-vă procedeul care, la un moment dat, mi-a părut mie însumi absurd.

Iată despre ce este vorba. Ați auzit în ultima vreme de această superstiție: nu trebuie să-și aprindă țigările trei oameni la un singur chibrit, fiindcă al treilea om moare! Această prejudecată e o simplă invenție a mea. Am purtat-o din individ în individ trei luni în șir la Paris, de unde a trecut în provincie și în țările neutre. De acolo se va răspîndi, cu vremea, și-n alte țări beligerante. Nu mai încapе îndoială că minunea a făcut-o propaganda acestei superstiții. Totul, în lumea afacerilor, e propaganda.

— E drept că sporul de consum a fost constatat mai ales în Franța! imi replică, pe gânduri, omul de la Nord, care părea buimăcit de mărturisirea mea.

— Da, i-am răspuns eu — consumul chibriturilor a crescut în Franța, fiindcă acolo am făcut publicitatea. Am lucrat intens. Am lansat știrea că această convingere, de sute de ori verificată, a venit de pe front, unde au murit foarte mulți soldați care foloseau a treia oară chibritul fatal. Am reamintit că dureroasa experiență mai fusese făcută și pe vremea războiului cu Burii, cînd un soldat scăpăra un chibrit să-și aprindă țigareta și trecea focul celui de al doilea, inamicul vedea lumina, ochia și trăgea în momentul cînd al treilea soldat voia să-și aprindă și el țigareta. Sute, dacă nu mii de luptători au fost uciși în felul acesta.

Am dat viață nouă legendei. O repetam tuturor cunoștințelor, provocam scăpărări de chibrituri, o semănam în fiecare tutungerie. Strecuram notițe în gazete. Cu vremea, mi-am extins activitatea. Întrucît pipa consumă mai multe chibrituri decît tutun, am început să fac elogiul pipei. Combăteam bricheta.

Am strecurat și în presă ecouri privind morțile fatale, cifra fatidică, trei. Tot ce e misterios, senzațional, prinde viață, se multiplică. Unii, înclinați spre superstiții, alții ca să spună ceva nou, impresionant, colaborau cu mine în propagarea acestui capriciu al destinului. Tot mai puțini se foloseau în al treilea rînd de același chibrit și tot mai multe chibrituri se consumau și se consumă.

Precum singur v-ați dat seama, debitul a sporit. Va spori și mai mult cu vremea. Va spori în proporții geometrice. Începutul mi se pare modest, oricît de important ar părea cîștigul realizat. Peste trei luni, peste șase, peste un an, cînd povestea va prinde aripi, veți vedea ce rezultate ne-așteaptă! Trebuie să lucrăm pe planuri din ce în ce mai vaste, să facem propagandă intensă: ziare, piese de teatru, film, în toate părțile, pe

P. DUMITRESCU

— Și cum ziceți?... că mai e un magazin de încălțăminte, aici după colț??...

AL. CLENCIU

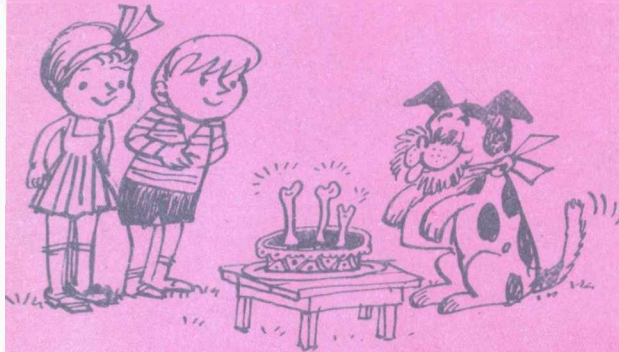
Unii actori ai teatrelor din provincie se stabilesc la București, descompletind teatrele locale.

SCENA CEA MARE

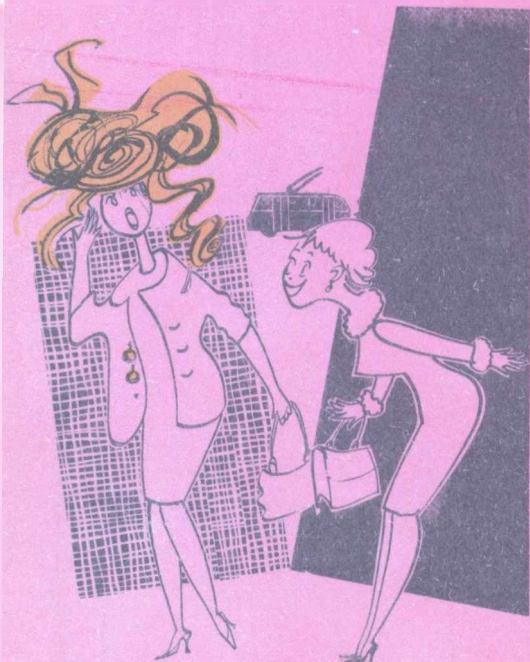
ACTORUL: — Eu, «interesat»? Eu, care părăsesc CETATEA... BANILOR, pentru modesta așezare a unui pirlit de cioban pre nume Bucur?!...

GH. CHIRIAC

— La mulți ani, Grivei!

VICHI ALEXIU

— O nouă coafură?? Unde ți-ai făcut-o?
— În troleibuzul 87!...

No

o să aflați cine știe ce zguduitor adevăr dacă o să vă spun că pe lume există ființe și lucruri de care îți amintești doar în anumite situații. Treci, de pildă, prin fața sfatului popular și în aceeași clipă vezi cu ochii minții pe ofițerul stării civile de acum zece ani sau pensia alimentară de mai târziu. Ori îți apare în față camionul cu butelii de aragaz și te vezi imediat numărând 15 lei în loc de 12,60, ba spunând și mersi; îți răsare în hol la cinema o tânără frumoasă ca-n basme, faci spre ea trei pași și cînd să-i zîmbești, îl simți zbătîndu-se în tine pe tovarășul de la cadre. Sau alt exemplu: unora ploaia le amintește belșugul, altora ploaia le sugerează reumatismul. Mie, ploaia îmi sugerează un paratrăsnet, iar soției un fiș-fiș... Pe mine ploaia torențială, cu descărcări electrice, mă de-

mobilizează mai rău decît un sfirșit de trimestru fără primă. De cite ori fulgere amenințătoare brăzdează cerul sau trăsnete infricoșătoare mă aruncă sub masă, mă trezesc bolborosind cu voce sfirșită o rugăciune, al cărui text îmi aparține și care nu cred să fie criticat, nefiind text muzical: «Mamă natură, nu mă fulgera, tată cerule, nu mă trăsni, și miine jur să-mi instalez paratrăsnet».

După ce urgia cerească se potolește, ies de sub masă, mă strecur în baie, uit de cele întimplate și apoi, la cea de-a doua urgie torențială totul se repetă: iar fuga sub masă, iar rugăciune, iar spălătoreasă.

Pesemne că povestea asta cu paratrăsnetele a ajuns pînă la urechile citorva șmecheri, pentru că într-o zi s-au adunat trei șarlatani, trei Ostap Benderi de-ai noștri, și au pus bazele unei asociații anonime pe acțiuni (recent descoperită); s-o numim «Paratrăsnetul». Obiectul întreprinderii? Plasarea către cooperativele agricole de producție a unor cantități de paratrăsnete, care să-i ferească pe colectivități de prăpădul focului divin, să le aperse avutul și să le aducă mulțumirea și fericirea pe pămînt!

— Oameni buni! își începu reclama Ștefan Botez din Arad, prevederea e mama înțelepciunii...

— Așa e! întărea și mai sonor coasociatul arădean Iosif Virag. Prevederea e mama înțelepciunii iar înțelepciunea e mama voastră! E viața voastră! E țînta voastră!

— Fiecare grajd cu paratrăsnetul lui! răcnea din fundul bojocilor cel de-al treilea pe firmă, arădeanul Carol Ungar. Fiecare căciulă cu paratrăsnetul ei! Înzeștrați copiii și miresele cu paratrăsnete garantate! Hai copii, cîntați cu noi:

Nu ni-e teamă nici de ploaie
Nici de tunet nici de trăsnet
Căci la cîmp, la țîrg, la nuntă
Dirzi pășim sub paratrăsnet!...

Și în ritm de cîntec, joc și voie bună, hoțomanii au început afacerile. Dar fiindcă în secolul 20 secretul unor afaceri izbutite este iușeala cu care se plasează marfa, cei trei Ostap Benderi au cooptat în consiliul lor de administrație pe un al patrulea, mo-

torizat: Alexandru Gaspar, din Oradea, str. Moricz Zsigmond nr. 10—12. Gaspar a adus în combinație o mașină care, băgată în viteza a patra, a prins să colinde vertiginos, în lung și în lat, regiunea Crișana. Acestea erau de-altfel întreaga avere a «asociației»: o mașină, cîteva paratrăsnete și patru escroci!

De îndată ce se anunța o ploaie mai serioasă în vreo comună pe undeva, hop! picau și șnapanii motorizați:

— Fraților, tunau printre trăsnete oaspeții sosiți la cooperativa de producție, ce măsuri ați luat împotriva prăpădului de afară?

— Galoși! răspundea unul mai adormit.

— Umbrelă! completa un altul aflat pe acolo.

— Frecții! scîrțîia un al treilea, incocirjat de sciatică.

— Dar cu trăsnetele, oameni buni? Ce

ne facem cu ele?

Cei de față rămîneau cu gurile căscate. Într-adevăr, întrebarea asta nu și-o pusese ră pînă acum. Se desmeticea unul și îngîna:

— Păi, ce să facem cu trăsnetele? Nimic. De la raion n-am primit nici o dispoziție ca să le ținem evidență.

— Ce evidență să ținem, căposule? sărea un altul mai breaz. Ce evidență? Dacă-am rămas în urmă cu trăsnetele? Dacă sintem la zi cu ele?

— Fraților, interveneau împăciuitori negustorii, e vorba de altceva... Trebuie să vă aprovizionați cu paratrăsnete. Ele vă apără de furiile naturii!... Hai! Cite luați?...

— Păi să zicem unul!

— Unul? Va să zică, stau oamenii de știință minute întregi, ceasuri și zile să descopere paratrăsnetul pentru grajdurile și clăile voastre și voi? Cumpărați una bucată? Să nu-și poată acoperi bieții inventatori nici măcar cheltuielile de invenție?...

— Atunci să fie două!...

— Două? Ha!... Se supără știința pe voi c-o bagatelițați!

— Dar, mă rog, cine-i ăla de-a inventat drăcovenia asta?

— E... cum îi zice bre, Gaspar, inventatorului?

— Franklin.

— Așa, Franklin al vădanei... unul de-ai noștri din raion.

Și afacerile curgeau gîrlă! Se lăsau naivii ademeniți ca gizele la felinar aprins și își frecau escrocii mîinile: «Uite cum se scot bani din apă de ploaie, dacă e ploaie cu trăsnete!»

Ca să-și desfășoare în voie comerțul, au primit cei patru hoțomanii, autorizații legale de la sfaturile populare raionale Criș, Gura-hoň, Ineu, Salonta, Marghita, Oradea etc...

Și adunau coasociații bani grămadă... Nici cei mai de seamă fizicieni și chimiști nu puteau bănuii ce bogății zac ascunse în fiecare trăsnet. Și fiindcă reclama este sufletul comerțului, cei patru combinatori au montat cîteva paratrăsnete la niscaiva cooperative să se minuneze de ele o lume întreagă și un popor!...

Pe baza acestei reclame, și fără să mai livreze restul comenzilor îndemînatecii asociații au încasat nestingheriți, cit credeți?

Un fleac de opt sute șaptezeci de mii de lei!... Adică un milion fără 130 de mii!... Și, țineți-vă bine, fraților, care le-ați dat autorizații: opt sute șaptezeci de mii de lei reprezintă doar avansurile!... Grosul trebuia să pice din urmă!...

Opt sute șaptezeci de mii de lei picăți de pe urma unei reclame cu câteva paratrăsnete! a citorva paratrăsnete! Zău dacă n-ar fi fost mai convenabil să se monteze ca paratrăsnet cite un Fiat 1300! Revenea mai ieftin, și în plus era un paratrăsnet de cinci locuri!...

Ce-i drept, proprietarii «Paratrăsnetului» s-au dovedit oameni descurcăreți și în alte împrejurări. Astfel, în turneul lor pe linie de potop ei au fost găzduți în comuna Socodor în locuința unei sătence. Au che-fuit, au dormit și la plecare oaspeții i-au plătit femeii întreținerea în... paratrăsnete!

PARATRĂSNETUL

A prins sărmana să se jeluiască:

— Ce să fac, păcatele mele, cu 12 paratrăsnete?

— Sînt bune, lele, sînt o comoară pe lingă casa omului. Proptești unul pe laviță cînd se scarpină pisica, fiindcă prin frecare se produc scintei electrice...

— Și unul îl înfigi în cotețul ciinelui, că-i și el suflet și-i păcat să-l găsești după furtună, cărbune medicinal...

— Și pe celelalte, adăugă al patrulea asociat, le montezi ca antenă la televizor cînd or fi emisiuni d-alea trăsnete!...

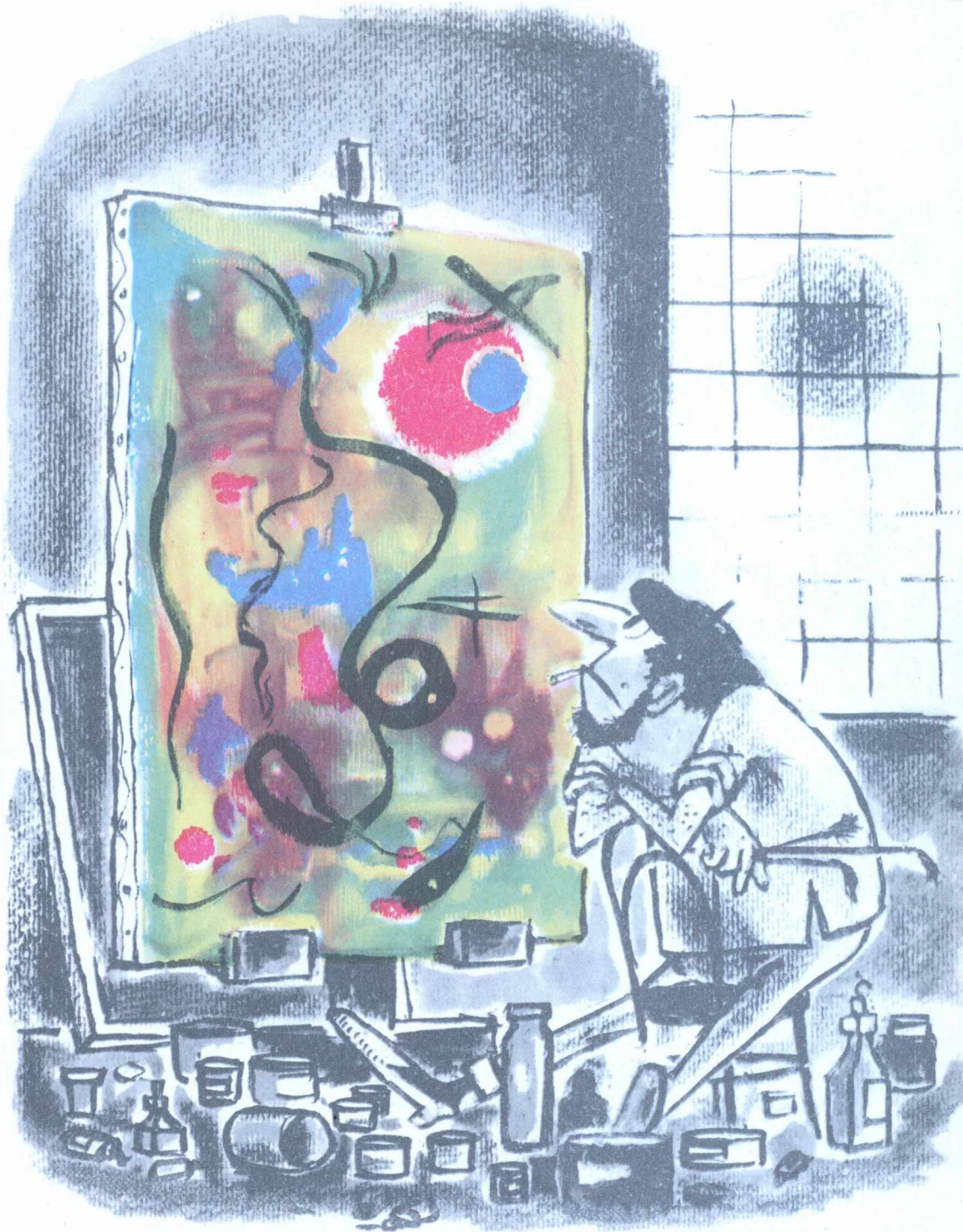
— Șarlatanilor! izbucni femeia. Mie să-mi plătiți bani curați! Trăsni-v-ar cel de sus să vă trăsnească!...

Și pînă la urmă i-a trăsnit.

Nu cel de sus. Cei de la parter. Miliția. Mîngîierea lor este că și acum sînt cîteșipatru împreună. Toată asociația.

N-o să-și schimbe decît sediul!

I. AVIAN

— ...Să-i zic «Succesul însămîntărilor de toamnă»?... Să-i zic «Victoria laminorului?»

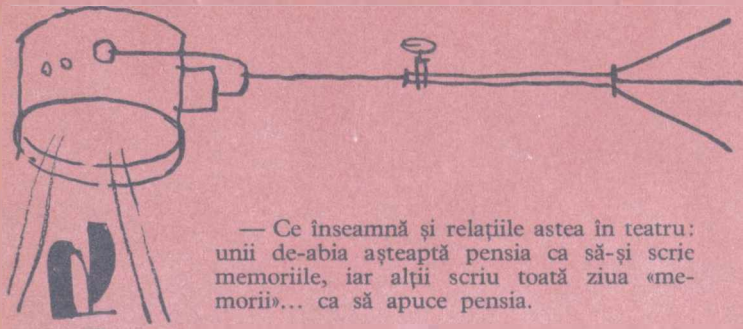
ieptu- ireas- că

Un iepuraș pe cîmp gonea
Cu inima cît o mărgea
Și pușca-n urma lui, pîf-paf!
Se descărca să-l facă praf...
Ajuns la varză, în sfîrșit,
Prin foi cît palma s-a pitit,
Și-n timp ce încă palpita,
A prins fierbinte-a se ruga:
— O zîna-iepurilor, tu!
Hai, dăruiește-mi chiar acu'
O pușcă să vînez de zor
Și eu măcar un vînător!
Doar astfel să mă răcoresc
Eu cu tot neamul iepuresc...
Pe semne, zîna fiind și ea

Pitită-n varză undeva,
Fierbinte glas a auzit,
Iar ruga i-a și împlinit.
Priviți pe iepure acum,
Fudul cu pușca lui pe drum,
Cu aer crunt, răzbunător,
Vrînd să vîneze-un vînător.
Dar orișicînt l-a căutat,
Pesemne că nu l-a aflat
Și-atunci cum pușcă tot avea
Iar vînător nu întîlnea,
Zărînd un pișigoi, pîf-paf!
Mi l-a făcut pe dată praf...
— De ce-l ucizi pe zburător?
— Păi ce să fac? Sînt vînător...

ȘTEFAN TITA

— Ce înseamnă și relațiile astea în teatru: unii de-abia așteaptă pensia ca să-și scrie memoriile, iar alții scriu toată ziua «memorii»... ca să apuce pensia.

*

— Pindar spunea: «Cu talentul te naști!»
— Și tu când ai de gând să te «naști»... că miine, poimiine ieși la pensie?!!

*

— Toate teatrele din provincie vin în București. Giuleștiul niciodată.

*

— Tinere actor... Mi-am uitat portmoneul acasă. N-ai să-mi împrumuți o sută de lei pînă miine dimineață?

— Ba, da, maestre!

— Mulțumesc, tinere. Ești un talent care promite...

— Dar și dă! maestre...

*

Deoarece un actor i-a făcut unui coleg post-sincronul la un film, acesta s-a supărat și nu-i mai răspundea la salut. Într-o zi, întîlnindu-se pe stradă, primul i-a spus: «Dă tu din cap, că spun eu bună ziua și pentru tine».

*

Secretarul literar al teatrului Y s-a evidențiat în campania de economii: n-ar pune el un punct sau o virgulă la un program de sală, nici să-l tai!

MIRCEA STROE

EVA: — Condica!

L. LIVADARU

— Dar lăsați-mă un pic să răsuflu...

DIN FOLCLORUL POPOARELOR

FOLCLOR FRANCEZ

REMEDIU

Bunica zice tristă:

— Genunchiul iar mă doare.

Să știți că vine ploaia,

Și încă ploaie mare!

Răspunde nepoțelul:

— Păi, ia o doctorie.

Genunchiul o să-ți treacă

Și... ploaia n-o să vie!

FOLCLOR TIBETAN

OPTIMISM

Văzînd că fără urmă i-a dispărut măgarul,
Un mucalit, vîrsîndu-și vecinilor amarul,
Zicea adesea totuși: «Avui noroc, îmi pare,
Că s-a brodit beleaua cînd nu eram călare.
Gîndiți-vă mai bine, doar nu-i atît de greu:
Păi de-aș fi fost călare, nu dispăream și eu?»

FOLCLOR BIELORUS

LA FEL!

— Nevasta mea pe lume seamăn n-are.

Îți dau exemplul cel mai potrivit:

Pantofii ea mi-i scoate din picioare

Atuncea cînd acasă vin trudit!...

— Nevasta mea-i la fel de drăgăstoasă,

Mi-i scoate, dar cînd vreau să plec de-acasă!

M. DJENTEMIROV

DIN FOLCLORUL POPOARELOR

Pe un cer cîrpit de nori
S-a voit sfios... anemic,
Soarele ce-adesorii
Are-un aer academic.
Peste parcuri ruginate
Lunecă încet apatic,
Unei fete-ndrăgostite
Îi zimbește șters... schematic.
Ca arbitru ne-angajat,
Deci complet imparțial,
El privește ne-afectat
De pe tronul său astral,
Spre pămînt... la o răscrucă,
Unde s-au încercat
Iarna cu suflări năuce,
Și cu toamna-n strai brumat
(care încă n-a plecat).
Palidă și-n agonie
Toamna luptă... nu se lasă,

Și asvirle cu minie
Gogoșari și tămioasă
În al iernii strai din vată,
Împroșcînd cu dărnicie
Trena ei imaculată.
A sosit și-un vînt molatic.
Necălit în ger năprasmic,
Răbăgît... uscat... limfastic,
Curios... totuși obrazmic.
Scormonește cu-ndrăzneală
Varma stivuită-n piață,
Intră cu mulțimea-n hală
De sacoșe se agățat.
Dar nefiind luat în seamă
Și tratat cu nepăsare
Se retrage... se destramă
Blestemă și-apoi dispăre.
Iarna, rece, egoistă
Nu renunță... tot insistă,

Toamna însă-i optimistă
Și precum vedem rezistă.
Soarele care-și urmează
Drumul său ireversibil,
S-a retras și meditează
Dacă nu-i cumva posibil,
Un proces meteorologic...
Să se-ntindă bunăoară
Într-un mod firesc și logic
Toamna pină-n primăvară.
Dar apoi, privind în zare,
Stabili indiferent :
Va învinge cea mai tare,
Eu oricum voi fi prezent.
Noi cu treaba prin hambare
Am cam terminat de-o lună
Să luăm deci o gustare,
Vișinata-i numai bună.

SORIN RĂȘCANU

Te o bancă
în parcu

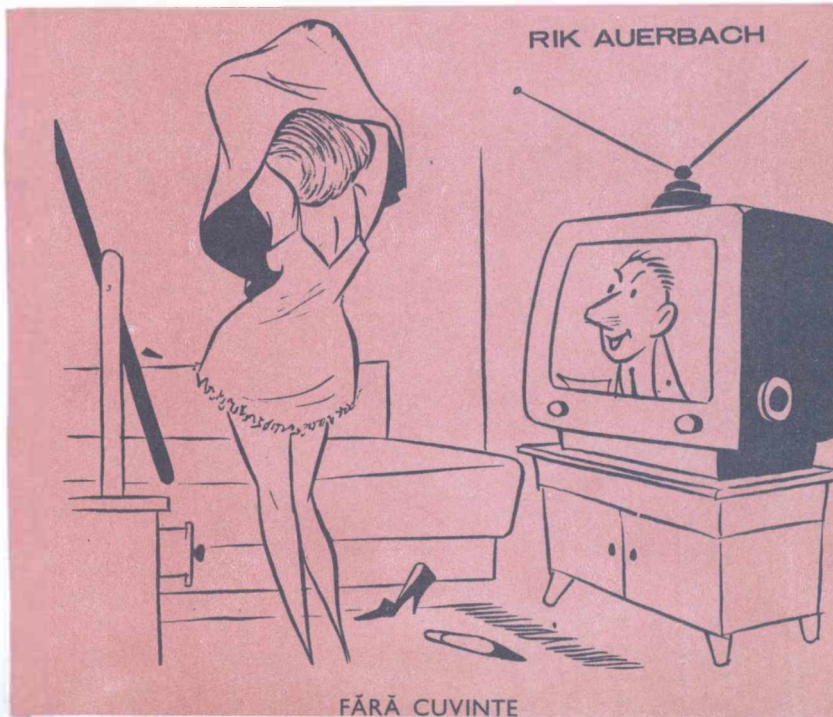
— Am onoarea! Parcă ne-am mai întilnit! Tot în locul acesta!
— Sigur! Dar conform zicalei, «nu e locul, ci...»
— Dar bine înțeles! De aceea v-am și recunoscut imediat!
— Domnul meu, pină aici! Pofțiți, vă rog, cartea mea de vizită!
— De ce? Scrie și pe ea?
— Domnul meu, miine vă aștept în pădurea Băneasa! În spatele grătarului...
— De ce tocmai acolo?
— Dacă mor, să mor în mireasma miuteilor!
— Dar de ce să muriți? De obicei sint proaspeți! Sau dacă nu, încercați la Bufetul «Bumbești»!
— Nu ocoliți lupta! Miine vă voi străpunge cu spada mea! Aveți copii?
— Doi băieți și o fată!
— Sărmanii! Vor rămîne fără mamă!
— Sinteți absurd!
— Nu, dar refuz să cred că există în lumea aceasta doi băieți și o fată care s-au resemnat să vă aibă drept tată!
— Domnul meu, mă voi răzbuna pe loc!
— Aveți spada la dv.?
— Nu! Am un material concret!
— Iertaree!
— Nimic!
— Retractez tot! Iertare!
— Degeaba! Te-am condamnat! Pregătește-te!
— Oooo! zei, ce soartă crudă mi-ați rezervat! Ooo, zei, ooo...
— Taci și ascultă! Știi ce-i aia

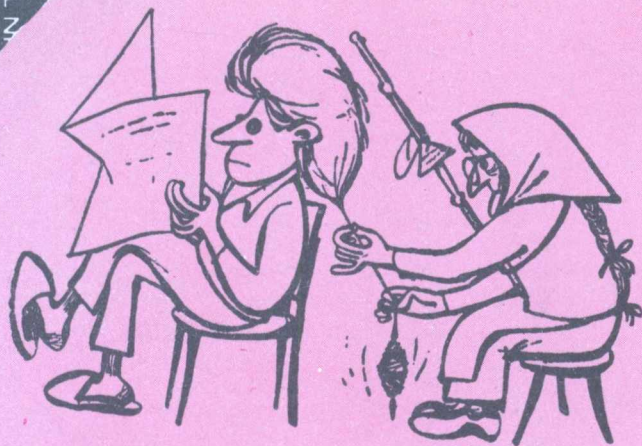
FANEM?

— Nu știu... și nu vreau să știu... iertaree!
— Fabrica de armături neferoase și echipament metalic pentru mobile și binale din București!
— Oooo, vai mie, iar începee... oooo...
— Taci, sau barem mai schimbă-l pe ooo că m-ai plictisit... Să-ți spun deci ce produce FANEM: baterii pentru băi, pentru instalații sanitare, pentru chiuvete, balamale, broaște pentru dulapuri și alte chestii...
— Aaaaaa...
— Ei așa da...
— Aaaaaa... ce-i treaba mea... mooorr... e treaba lor...
— Lasă că nu-i numai a lor! Uite că beneficiarii fac reclamații peste reclamații în legătură cu slaba calitate a produselor...
— Apă... apă... mi-e sete...
— Mai vrei duel?
— Nu!... Iertare... te implor...
— Rabdă! De pildă la ORAD Bacău au fost livrate baterii pentru W.C.-uri cu piese lipsă! La CIL-Blaj, balamale care se rup și cu nichelajul prost. La Tg. Mureș 5 000 de bucăți broaște de mobilier necorespunzătoare.
— Ajungee! Ajunge!...
— Stai că mai sint!...
— Și ce? Ce-i treaba mea? Ce ți-am făcut? Am venit în parc să iau aer...
— Da? Și dacă te duci acasă și n-o să-ți meargă robinetul de la baie sau... altceva?

— Treaba mea! E baia mea!... E... altceva al meu!... Du-te, lasă-mă! Sau omoară-mă!
— Află atunci că organele CTC ale întreprinderii au făcut 217 sesizări către conducerea fabricii!
— Citeee?
— 217!
— Oooooo...
— Ei vezi? Dar la controlul final n-au respins nimic!
— Aaaaaa...
— Ei, eu am plecat! Gata! Te iert!
— Nuuu! Spune! Te rog! Nu mă lăsa așa că-mi ies din balamale!
— Și atunci s-au făcut ședințe de analiză a producției!
— Ca să se îmbutănă...
— Întubănă...
— Lasă-mă pe mine: îmbățunu...
— Staj! Uite eu: îmbunută...
— Termină! Ca să se lichideze lipsurile!
— Îmbunătățească!
— Aia era! Ca să se îmbută... cum ai spus, producția! Dar, în loc de asta, inginerul șef, inginerii șefi adjuncți și inginerul dispecer recomandă ca, în cursul fluxului

tehnologic să nu se respingă între secții piesele oprite de control ca necorespunzătoare...
— Păi atunci de ce mai fac ședințe?
— De analiză!
— Aaaa...
— A producției...
— Am o idee! Uite, cartea asta de vizită!
— Da!
— Le-o trimitem lor! O să priceapă că e o provocare la duel!
— Dar martori?
— Avem și martori: ORAD-Bacău, CIL-Blaj, cei cu broaștele din Tg. Mureș și mai sint ei!
— Eu merg! Dar să nu pună bateriile pe noi!
— Lasă că-s pentru instalații sanitare! Și abia funcționează prost!
— Oac... oac... oac... oac...
— Dumneata faci așa?
— Nu... Dar și eu am auzit ceva... ascultă...
— Oac... oac... oac...
— Aha! Știu! Sint broaștele cu defect! Ne mulțumesc și speră că de aci înainte o să iasă... bune!

FĂRĂ CUVINTE

Din «STÎRȘEL» — R.P. Bulgaria

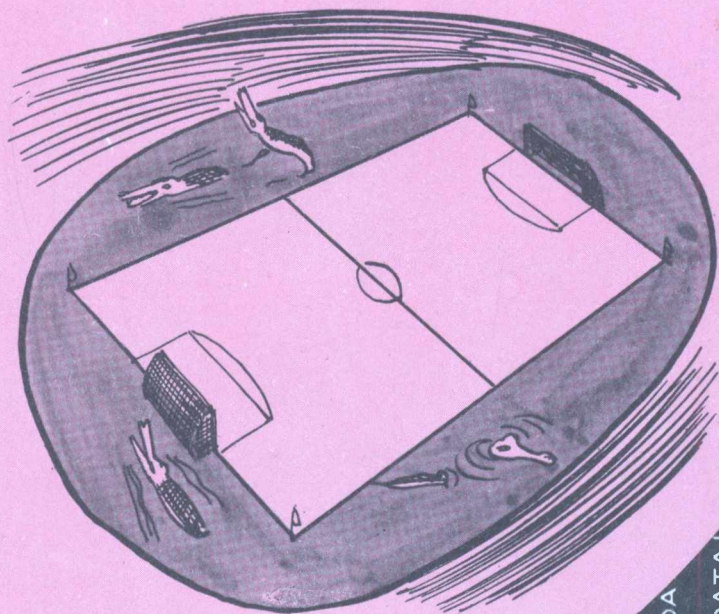
— Ce are patru roți și poate zbura?
De ce nu cade jos luna? Cum plutesc
cosmonauții când ies din navă? De ce...

Din «STERN» — R.F.G.

FĂRĂ CUVINTE

Din «ȘLIUTA» — R.S.S. Lituaniană — U.R.S.S.

Astfel de stadioane ar trebui construite.

Din «JEZ» — R.S.F. Iugoslavia

FRED FIREA

Acum, când stau întins în pat, într-o rezervă a spitalului de boli nervoase și încerc să recapituliez împrejurările straniei care m-au adus aici, mărturisesc cu mina pe inimă și din când în când pe compresa care-mi îmbogățește capul, că nu știu care din faptele petrecute sînt reale și care se datoresc închipuirii.

Sigur este că totul a început într-o sim-bătă, spre ora prinzului. Plănuisem să plec în după amiaza zilei, spre o cabană din munți, unde mă aștepta Ea, cu E mare. Mă simțeam ca o frigăruie pe grătar și numărăm, cu ochii pe ceas, cite minute mai erau pînă la lăsarea lucrului: 15... 14... 13... 12... Când să zic și «11», intră în birou Alecu:

— Nea Mișule — zice — iar au telefonat beneficiarii aceia... Știi care.

— Știu. Ce vor?

— Păi... tot în chestiunea pieselor de schimb... Cică utilajul e foarte bun, dar ce fac ei dacă se defectează un șurub? Sau un pinion?... Ce, întreabă ei, pentru o piesă să cumpere tot utilajul?

POVESTI

— De ce nu? Pentru noi e mai rentabil...

Și ochii mei, agățați ca două cîrlige de rufe de ceasul din perete, arătau cum nu se poate mai clar că nu mai aveam nici timp nici chef, să aprofundez problema.

Alecu a priceput. A înălțat din vatelina de la umeri și a oftat:

— Bine. O lăsăm iar pe altă dată.

Se făcuse ora 15. Am coborît treptele, cite trei, în timp ce făceam socoteala: «Dacă plec cu motocicletă la ora 16 și merg cu 80 pe oră, iar la punctele de control cu 40, tocmai bine la 19,30 sînt la cabană.» Îmi iau motocicletă, ambreiez, ambalez, mă enervez; nimic. Dau pedale, dau ghionți, dau o raită prin sfinți; tot nimic. O desfac la rezezeală și găsesc cauza pentru care refuza să pornească: o bujie defectă. Alerg spre primul magazin cu piese de schimb și intru înăuntru ca uraganul Flora.

— Vă rog... o bujie...

— Ne pare rău...

— Nu aveți?

— Ba da, dar o dăm cu motocicletă cu

tot... Nu dăm piese separate... Știți... nu e prea rentabil...

M-am sprijinit de teighea și l-am fixat în ochi, întrebîndu-mă cam ce fel de răcnet ar fi mai potrivit pentru o astfel de împrejurare. Nu m-am putut hotări și am renunțat. Am dat fuga la gară: la urma-urmei, pot să plec și cu trenul.

— Vă rog... un bilet pînă la... Și numesc stațiunea unde mă aștepta fericirea.

De după ghișeu s-a aprins un zimbet blond:

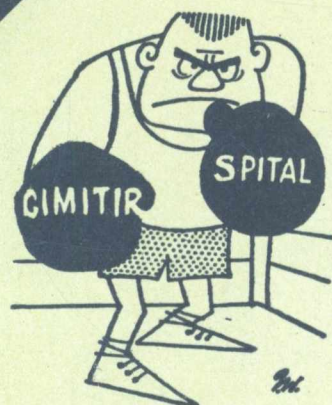
— Ne pare rău... Nu mai pierdem vremea cu distanțe mici... Nu e prea rentabil. Nu dăm decît bilete de la un cap la altul al traseului... Pofțiți: e pînă la Jîmbolia...

— Bine, dar eu...

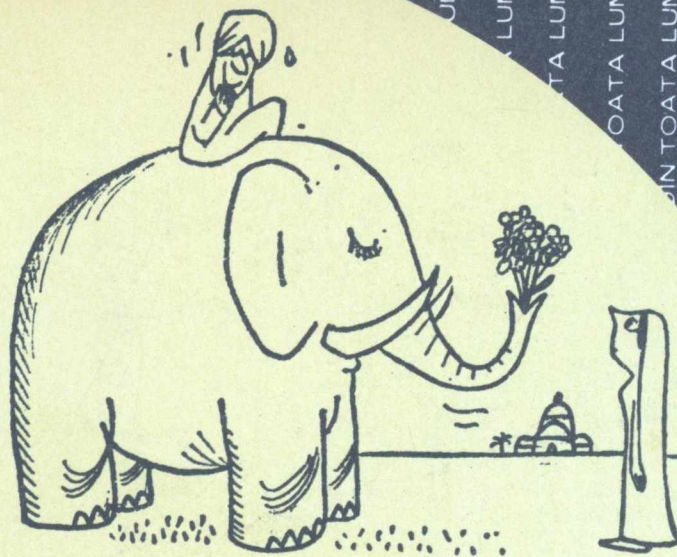
— Treaba dumneavoastră... Coboriți unde vreți.

Am luat biletul ca în transă și m-am îndreptat spre tren, hipnotizat. În vagon am intrat prin fereastră și cu toate că mai erau locuri berechet, m-am așezat pe genunchii unui domn cu chelie, spunîndu-i: Scuzați,

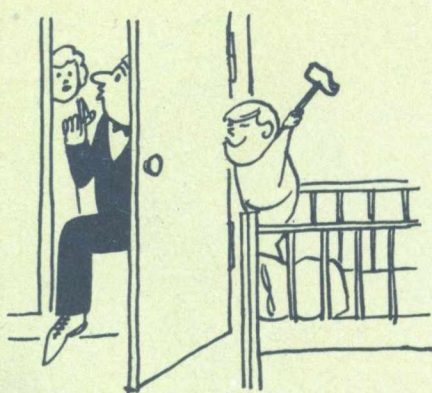

Din «KARUZEL» — R.P. Polonă

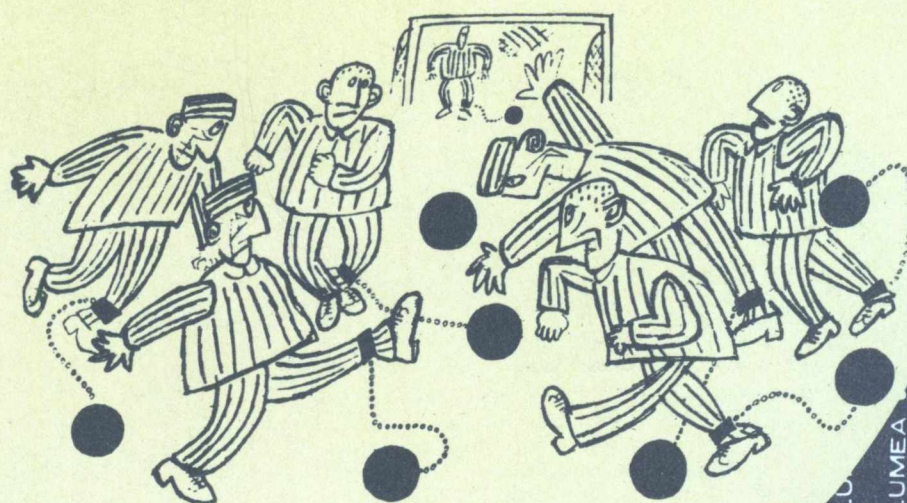
FĂRĂ CUVINTE

Din «L'HUMANITÉ DIMANCHE» — Franța

— Pssst!... să vedem dacă doarme...

Din «PUNCH» — Anglia

Din «DIKOBRAZ» — R.S. Cehoslovacă

STRANIE

doamnă!

Ce se întâmplă? Nu cumva bietul meu creier începe să mă lase?

Dar — vai! — straniul meu coșmar abia acum începea: la câteva stații după plecare, trenul se oprește în plin cîmp. Agitație, rumoare și o veste își face loc din vagon în vagon: la locomotivă s-a defectat ceva. Pare-se o manivelă. Pasagerii coboară și într-o clipă mecanicul e înconjurat de mulțime, ca Brigitte Bardot în «Viața particulară».

— Ce se întâmplă? De ce nu pornim?

— N-avem manivelă de schimb.

— Cereți! Telefonați! Trimiteți vorbă!

El își aprinde o țigară, rezemat de cazanul care începe să se răcească:

— Degeaba! Nu se mai livrează piese separate. Trebuie să cumpărăm o locomotivă întreagă.

După trei zile, timp în care ne-am hrănit din pachetele de mâncare lansate cu precizie din trenurile ce treceau în sens invers, iată sosind și noua noastră locomotivă.

Am improvisat la repezeală un cor — norocul nu ne-a părăsit cu desăvîrșire: era și un dirijor printre noi — și am intonat, cu lacrimi în ochi: «Mulți ani trăiască», apoi ne-am reluat locurile și trenul a pornit în sunetele unui marș vesel, pionieresc.

Iată-mă deci, în a patra zi, în stațiunea mult visată. Am pornit în goană spre cabană. În drum am răsturnat trei excursioniști pașnici, patru localnici, 6 brazi, un molift și un dispenser.

La cabană, negrele mele previziuni s-au confirmat: logodnica mea plecase.

Am luat trenul înapoi și — odată sosit — am alergat într-un suflet la ea. M-a primit maică-sa:

— Ce rost mai are să vii? Fata te-a așteptat trei zile. Gata! Se consideră dezlegată de dumneata. Adio!!

Pe semne însă că pe figura mea se citea gîndul sinuciderii, pentru că după o clipă de meditație mi-a spus:

— Tinere... te înțeleg... și mă gîndesc... eu mai am o fată... Sînt surori gemene...

nici nu le poți deosebi... poate... știu eu? Dacă te-ai însura cu a doua?... În felul acesta și s-ar părea că e prima...

Am acceptat, sîrșit: — Bine. Fie.

— Da, dar nu singură; că piese de schimb, separate, nu dăm... Trebuie s-o iei cu toată familia: ea, doi copii din prima căsătorie, părinții și o mătușă care stă cu noi. A! Și mai are și un cățel.

Nu știu precis ce am făcut în continuare. Unii spun că am mușcat-o de beregată. Alții pretind că de urechea dreaptă. Apoi am luat-o la goană pe străzi, am smuls de la diverși trecători trei pantofi desperecheați, 5 nasturi, tocul cui al unei tinere și chiar măseaua de minte a unui necunoscut. Le-am aruncat pe toate într-un canal și am strigat victorios:

— Acum ce faceți fără ele, dacă nu găsiți piese de schimb?

Și după ce m-am dat în spectacol în felul acesta, m-am prezentat singur la spital, unde am căzut într-un leșin adînc. Credeam că sînt mort. Dar mi-am revenit. N-am murit, pentru că n-am altul de schimb...

Iată cum arăta NEA GHITĂ, chiar din ziua apariției sale (2 noiembrie 1908) pe fața... chioșcurilor de ziare pînă în ziua regretatei și prematurei dispariții, la 1 martie 1909.

Și cum să nu arate bine cînd îl scriau G. Ranetti, Arhibald, Teleor, Țăranu și Milian-Maximin.

Aici veți citi și programul pe care colectivul redacțional și l-a propus. El a fost întru totul respectat și chiar depășit. (Bravo, echipei de umoriști!) Așa cum își propusese, NEA GHITĂ a călcat zdravăn pe multe bătăături morale, pentru că de altfel de bătăături, clienții dumisale, care circulau numai cu trăsura sau cupeul și care purtau ghetе americane cu bombeu*, nu sufereau.

Ilustrațiile le semnau eminenții caricaturiști B'Arg, Iser, Murnu. Orice alt adjectiv este de prisos.

Spuneam că dispariția revistei, după numai 18 săptămîni, a provocat regrete. Dar ele nu erau unanime. Nuuuu! Umii (nu spun cine...) chiar s-au bucurat. Vai, nu știau că NEA GHITĂ era doar o prefață la viitoarele publicații de umor și satiră.

SAȘA PANĂ

* Sint ghetе mari «americane» (G. Topirceanu: «Noapte de mai»).

CADOUUL MAJURULUI

Miine e sfîntul Ion; pe majurul nostru îl cheamă I-o-n-i-ț-ă. Și cum în compania IX al cărui «tată» e majurul, sîntem vreo 8—10 de la oraș, mai spălați și mai chiulangii, negreșit că e de datoria noastră să prăznuim, așa cum se cuvine, onomastica majurului.

De cei de la țară, de «toape» nu mai vorbesc. Cînd prind și ei vre-un gologan, îl dau pe tutun, așa că n-au cu ce contribui la «surpriza» pe care o pregătim «tatălui» nostru. Și apoi, nici nu ne-am amesteca noi, băieții de oraș, cu toți țopirlanii. Ne vine nouă destul de greu că trebuie să stăm, la instrucție, cot la cot cu ei. Ce să-i faci însă: miliția e miliție, nu prea alege. Acum însă noi, «rișoșii» cum ne-au botezat «toapele», sîntem de-ajuns, atîți cîți sîntem, ca să punem mîna de la mîna pentru incropirea surprizei.

Trebuie să spun, însă, că ideea «surprizei» tot majurul ne-a insuflat-o. Într-adevăr că dacă nu s-ar îngriji el de toate, nu știu, zău, unde ar ajunge compania «lui». El toate, săracul! Curat ca un tată.

Acum vreo două zile m-am dat binîșor pe lingă el și i-am cerut, insinuant, învoire în oraș.

La început s-a uitat cam incurcat, apoi a prins a zimbi cu înțeles: — Uite ce-i, amicule: ți-aș da învoire, dar am auzit că vrei să te apuci de prostii și n-aș vrea, înțelegi...

Mă uit surprins, neînțelegînd unde vrea s-o aducă. — Ei, da, ce te uiți așa? Ce, crezi că n-am auzit eu? Și d-taești capul blestămățiilor. Bine, înțeleg, mă port bine cu voi, vă sint ca un tată, vă iubesc ca pe copiii mei. Și dacă uneori răcnesc la dv., tot mie îmi pare rău p-ormă. Dar e serviciul care te silește, bătut-l-ar D-zeu de serviciu. Și-nțeleg iarăși că e datoria inferiorului să îndatoreze pe superiorul lui. Astea le-nțeleg, sint bune, așa e, nimeni nu te-ncontrează, — dar ca să-ți vie în gînd ca, acum de ziua mea, să-mi cumpărați voi, orășenii, cine știe ce cadou, — înțelegi, amicule, că-mi vine peste mină. Și cu toate că țiu la d-ta, înțelegi, trebuie să ți-o spun. De, eu, om serios, nu zic nu, dar, e greu, înțelegi mata.

Învoirea, însă, ți-o dau. Poftim, du-te. Căzusem ca din cer. Nici nu-mi trecuse prin cap nimic din cele ce mă-nvinovăța majurul că am de gînd să comit. Acuma, însă, vedeam că abia noi, orășenii din compania IX, sîntem niște proști. Să nu ne gîndim noi că peste 2—3 zile e onomastica «tatălui» nostru și că o onomastică fără cadou e ca nunta fără lăutari!

NEA GHITĂ

PROLOG

— Regardez— moi ça, mon cher! Eu sînt Nea Ghiță! Îmi cunoști fasonul? Sint năgolo. ai? Cum pășesc și cum mă vezi, sint dat dracului. M'am mutat dela maala mai în țentru, să-mi vă boerî și monșerii mai zavivi: să stăm de vorbă mă per tu. să-mi iau și eu aperativu la Capșa.—să m bag la colegiu unic cu ai cu palton „cloș”, cu pălărie verde à la lanoș, cu ai cu otomobilă la șofon și fără mobilă à la mezon!..

Pardonați de îndrăzneală și nu vă supărați dacă să-i cam calc pe bătătură pe ai mari: d'aia plătesc bir, să le mai caut pricină. Și pe urmă de ce i-a călca numai otomobilele? Să-i mai călcăm, baren pe bătătură și noi. aștia! Că dacă e vorba la adică, sîntem mai papugii și mai cu cincî funduri la litru ca dumnealor.

Pricepam și noi cevașilea, că, slava Domnului, d treizeci de ani incoace tot cu noi au învîrtit'o, ba i Tabaci. ba la Cuibu cu barză. ba la Maidanu Dula pului. Ne cunoaștem, monșer Toțoi!

La jur-fix nu mă duc: în fix'ocloace nu mă bălădesc: la un turburel nu catadixesc dumnealor; care v să zică cum să dăm mîna cu mîna ceî cu inima română. Cum să ne dăm cu nițel muștar pe la nas? Cum să ne mirosim mai d'aproape și să ne beștelim mai entru nous?

Mă gîndii, dădui cu bobii și ingerul al bun al Romîniei mi-a șoptit de colo:

— Știi, să-l scoți?... Scoate-l pe „Nea Ghiță” Uit'-te: l'am scos.

Ș-acum: — Păzea, monșer! Să nu mă scoți din pepen că-ți blestemi pe urmă zilele și actu de naștere! la-mă binîșor de mină — și zi-mi: tu!

Al d tale, după considerati
Nea Ghiță

Îmi venea să-mi trag palme: dacă n-ar fi fost majurul să-mi deschidă capul? Săracu, majurul, cum se gîndește el la toate!...

Scurt, mi-am adunat camarazii și le-am spus, amărît:

— Să ne fie rușine obrazului, camarazilor. Să nu ne gîndim noi că peste 2—3 zile e onomastica majurului și că e de datoria noastră, băieți de oraș, civilizați, cu lustru, să-i cumpărăm ceva! Haide, scurt, să dăm fiecare cîte 3 lei!

S-au strins 25 de lei cu care am cumpărat o foarte frumoasă tabacheră de argint pe care am umplut-o cu țigări regale.

În dimineața zilei de sfîntul Ion, majurul vroia să pornească de la cazarmă spre casă (era însurat și avea locuința în oraș). Pe mine și pe încă doi camarazi ne delegase «complotul» să prezentăm cadoul. Privirăm pe ferestrauca odăitei lui de la companie. Tocmai se-ncingea. De un ceas însă se tot încingea; se vede că aștepta pe cineva.

Intrarăm sfioși:

— Trăi' don serg' maj!

— Ce-i, băieți?

Pe mine mă treceau călduri și nu știam cum să încep:

— Don serg' maj, d-voastră care, ca un adevărat părinte, astăzi... Majurul începu să zimbească îngăduitor:

— Hei, copii, copii v-am spus eu, nu vă lăsați de blestămății! Cine știe ce v-ați apucat să-mi cumpărați.

— Nu, don' serg maj' — protestai eu grăbit, dar dați-ne voie ca aaceastă tabacheră, astăzi, cînd toți!..

Majurul îmi luă tabachera din mină:

— Ei, vedeți ce faceți? O primesc, ca să nu vă refuz. Sintei niște copii — și d-ăia nu mă potrivesc la mîntea voastră. Toate blestămățiile vă trec vouă prin cap. Uite, ați fi în stare să-mi trimiteți acasă, tot fiindcă e ziua mea, cine știe cîte sticle cu vin...

Că i-am trimis și zece sticle cu vin, asta se-nțelege, nu-i așa?

BISMARCK

Jaluzele montate la ferestrele blocurilor din str. Ana Ipătescu și Ștefan cel Mare din Suceava nu permit deschiderea geamurilor decât pe sfert.

— Mii de mulțumiri, acum se pot aerisi și camerele noastre!!!

A. ANDRONIC

CHESTIUNILE PERSONALE ALE LUI GEORGESCU AL NOSTRU

Georgescu, cînd vine la birou, își face tabietul lui. Ia mapa cu hîrtii de pe masă, o răsfoiește și o așază în sertarul din stînga. Pe urmă, se duce pînă la dactilografe, să vorbească puțin cu tovarășa Pușa, apoi se întoarce în birou, scoate mapa din sertarul din stînga, răsfoiește hîrțile, le pune într-un dosar și le așază în sertarul din dreapta. Mai merge puțin, să schimbe două vorbe cu tovarășa Pușa și iarăși se întoarce în birou. Scoate dosarul cu hîrtii, le răsfoiește, le pune într-o mapă și le așază în dulap. Se mai duce pe la Pușa, se întoarce, răsfoiește hîrțile și le așază în fișier. Mai dă o raită pe la dactilografe, frunzărește hîrțile, le pune într-un clasor și le așază iarăși în sertarul din stînga. Exact în acest moment, respiră adînc și spune:

— Uite că s-a făcut unsprezece! Unde oi fi pus sandvișul?

Și începe să mîncească cu poftă.

Pe urmă cade cortina.

Acesta este pe scurt conținutul unei scenete de la brigada noastră artistică. Se zice că sceneta e luată din viață. Din viața lui Georgescu.

În rolul lui Georgescu a jucat, în travesti, chiar tovarășa Pușa. Neavînd alt decor, s-a așut pe scenă chiar biroul lui Georgescu. Regizorul spune că montarea este autentică. Și hîrțile de pe birou erau autentice, pentru că le-au luat chiar de pe biroul lui Georgescu. Tovarășa Pușa le-a citit publicului. Dar nu integral, că programul de brigadă nu e film panoramic în două serii cu completare să țină patru ceasuri. A citit numai data de pe fiecare hîrtie. A fost cam așa:

— 26 aprilie 1964! — citea tovarășa Pușa.

Urma un hohot de ris copios, ca la o poantă bună.

— 9 aprilie 1964.

Alt hohot de ris, și mai copios, ca la un banc grozav.

— 8 martie a.c.

Un hohot de ris și un ropot de aplauze.

— 31 decembrie anul trecut.

La această poantă au urmat atîtea aplauze și strigăte de «bis» încît tovarășa Pușa a trebuit să mai citească o dată data.

Erau în sală patru sute de spectatori — că atîtea locuri avem. Dintre aceștia, 399 rîdeau la fiecare cuvînt. Cel de al patrusuta-lea privea programul exact cum privești piesa «Hamlet» în momentele tragice cînd afli că biata Ofelia, cuprinsă de rătăcirea nebuniei, și-a pus capăt zilelor și s-a azvîrlit în gîrlă.

Acesta era Georgescu.

Trăgea cu coada ochiului cînd spre cei care-l priveau pe furiș, cînd spre ușa de ieșire. La momentul potrivit, s-a ridicat și s-a dus. În dreptul ușii, îi șopti cineva din ultimul rînd:

— Ce faci, măi, întii aprilie? Pleci?

A fost ultima picătură. În clipa următoare era în hol.

— Ce cauți ei în hîrțile mele? vorbea Georgescu singur — Cu ce drept se amestecă în chestiunile mele personale?

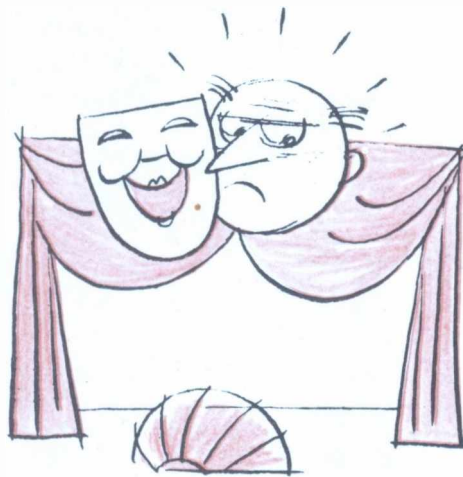
A auzit portarul. L-a întrebat:

— S-au amestecat în chestiuni personale?

— Cred și eu!

— Ceva de acasă?

— Nu. Ceva de la serviciu.

Și s-a dus să șadă pe o bancă în parc, ca să se mai liniștească. Acolo, în mijlocul naturii, auzi deodată un glas lăuntric cu totul necunoscut. Era glasul conștiinței, în persoană. Avea chef de vorbă.

— Da, da, să le arăți tu cine ești! — vorbea glasul din adîncuri. — N-au nici un drept să se amestece în chestiunile tale personale.

— Nici un drept! — confirmă Georgescu dîr. Și ascultă. Poate conștiința mai avea de spus ceva interesant. Dar glasul tăcea.

În locul lui, auzi un alt glas, mai pițigăiat. Era clar: ori avea două conștiințe, ori conștiința lui era polifonă și vorbea pe două voci.

— În definitiv ce chestiuni personale are

un om? — se întreba cel de al doilea glas?

Georgescu nu răspunse. Era încurcat. Dar l-a scos din încurcătură primul glas, care se apucă deodată să converseze cu cel de al doilea glas, undeva înăuntrul lui Georgescu.

— Are o mulțime de chestiuni personale — rosti primul glas. — Mai întii, chestiunile care nu trebuie să le afle nevasta. Astea sînt cele mai personale. Vrei să-ți dau exemple?

— Nu este nevoie! — interveni Georgescu cu voce tare.

Pesemne, n-avea încredere în glasurile conștiinței.

— Mai sînt o mulțime de chestiuni personale — continuă primul glas. — De exemplu, jocul la pronosport. Joacă să cîștige, că vrea să-și cumpere mai repede mobilă nouă. Mobilă nouă o să cadreze foarte bine, dacă între timp I.A.L.-ul îi face reparația.

— Sigur că i-o face — confirmă cel de al doilea glas. — Doar a depus acolo o cerere.

— Și dacă totuși nu i-o face? — se întrebă primul glas, cam sceptic.

— Trebuie să i-o facă. Cererea e depusă de anul trecut. Se poate să stea cererea un an nerezolvată la cei de la I.A.L.?

— Se poate! — se încăpățîna primul glas — se poate și n-ai ce le face.

— Ba am ce le face — răcni primul glas amenințător. — O să-i critic, să le meargă fulgii.

— Nu poți să-i critici — insistă din nou primul glas. — Doar n-ai să te amesteci în chestiunile lor personale.

— Ale cui, ale lor?

— Ale celor de la I.A.L.

— Dar e hîrtia mea.

— Dar e în sertarul lor. Stă acolo fix de la data de 31 decembrie anul trecut.

Georgescu izbucni într-un ris bolnav, fără să-și dea seama de ce. Parcă-și aducea aminte de o anecdotă, dar nu mai știa care. Asta era poanta: 31 decembrie anul trecut. Dar cum începea anecdota, nu-și amintea, în ruptul capului.

Și-a amintit abia a doua zi, cînd și-a văzut biroul, care semăna leit cu un decor văzut cîndva la un teatru. A scos toate hîrțile din toate sertarele și nu le-a mai pus înapoi.

După cîteva zile, brigada a scos sceneta din program. Și speră să n-o mai pună înapoi. Dar dacă aveți cumva nevoie, v-o poate împrumuta.

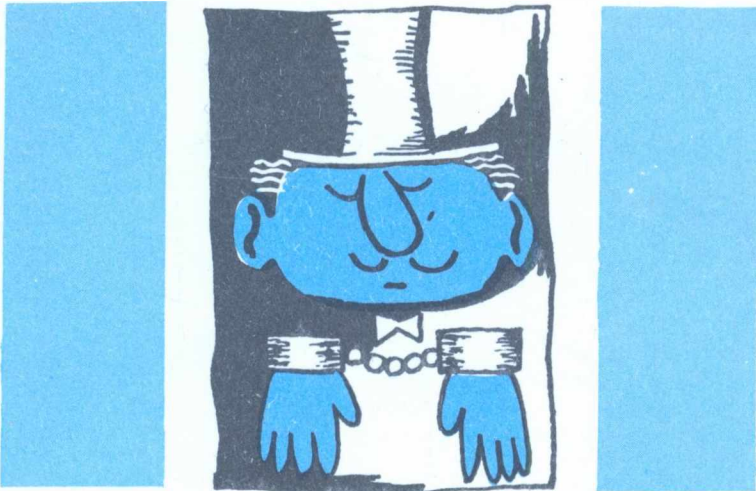
P. LUDMILA

Șarada

De cetățenie belgiană, dar locuind în Franța, Armand Kok e un recordman în felul lui. A reușit să totalizeze nu mai puțin de cincizeci de identități diferite, fiind cunoscut sub tot atâtea nume și pronume. Aceasta nu reprezintă o inofensivă manie, ci o adevărată metodă de lucru, deoarece, indiferent de pseudonimul pe care-l folosea, d. Kok se ocupa cu unul și același lucru: escrocheria.

Arestat, judecat, condamnat, evadat, rearestat, rejudecat, recondamnat și, firește, reevadat, eroul nostru — pe care acum îl chema Philippe Rivière — a fost rerearestat de poliția franceză pe Coasta de Azur. Ducea un trai luxos, achitându-și notele de plată cu cekuri cărora nu li se putea reproșa decât un singur lucru: că n-aveau acoperire.

Cum de s-au lăsat păcăliți — cu nu mai puțin de cinci milioane de franci! — atît proprietarul hotelului unde locuia Kok-Rivière, cît și numeroșii comercianți în magazinele cărora își făcea el cumpărăturile? La această întrebare păgubașii au răspuns jenați: «Nu ne-am fi inchipuit niciodată că domnul consul...»

Căci Kok se dădea drept consul la... Elisabethville. Care, după cum se știe, e capitala Katangăi, care e provincia de bastină a lui Chombe, care e fostul prim-ministru în Congo ș.a.m.d.

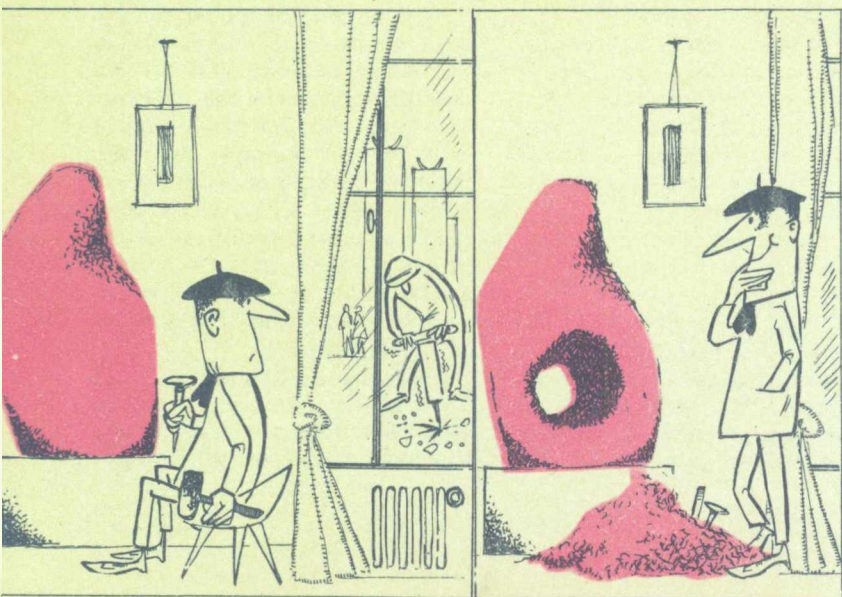
O nouă minciună gogonată? Culmea e că nu! E drept că *monsieur* Kok n-a fost consul, în schimb a locuit în Katanga și a avut de a face cu Chombe. Acesta l-a numit, nici mai mult nici mai puțin, decît... director general al postului de radio Elisabethville.

Aici lucrurile se încurcă. Poliția din Katanga afirmă că directorul general a șters putina luînd ca suvenir zece magnetofone ale postului de radio. Kok susține că Chombe l-a tras pe sfoară, neplătindu-i salariul.

De partea cui o fi dreptatea? Șaradă.

N. AURELIU

ȘT. MUNTEANU

INSPIRAȚIE

Registratura Atlantică în plină activitate!...

ZEIȚA SUVEICA

sau cum am renunțat
de bună voie să mă fac
nemuritor

Cînd am fost ultima oară în Olimp, am făcut o afacere bună: am aranjat cu Zeus să mă facă zeu. N-avea pe schemă post de zeu principal, dar mi-a promis să mă pună deocamdată centaur stagiar și eventual să-mi compenseze diferența la prime, care în Olimp se dau regulat. La fiecare 250 de ani. Ca să văd dacă-mi convine, l-am întrebat:

— Ce trebuie să fac?

— Nimic, mi-a spus. Și a adăugat: — În primul rînd, o să te însor.

Asta nu era greu. Mi-am făcut socoteala că, dacă mi-o dă pe Afrodita, o să-i fac pe toți paf, cînd mă duc cu ea la chermesă. Numai să nu mi-o dea ciungă, cum am auzit c-o expun ăia de la Luvru.

Cînd mi-am adus aminte că Afrodita e ciungă, i-am spus lui Zeus:

— Dacă-i pe alese, eu aș alege-o pe Athena!

— Fugi de-aici, asta e zeița înțelepciunii. Nu te ia pe tine!

Am înghițit în sec și Zeus continuat:

— Ți-o dau pe zeița Suveica

— Asta nu e zeiță — c. Est o fabrică în București.

— Fabrica și cu zeița sînt tizi. De acolo i se trage și numele zeiței, că-i place mult să umble pe la fabrica asta.

— O fi zeița textilelor! — zic

— Nu. Este zeița talmeș-balmeșului.

Am verificat repede în Home și am găsit că nu există așa ceva în literatura clasică. De aceea, l-am întrebat pe Zeus:

— Nu cumva îți bați joc de mine?

Zeul zeilor m-a muștrat pentru tonul nerespectuos și mi-a explicat cum își face zeița talmeș-balmeșul: se duce la fabrica cu ace lași nume și-i farmecă pe cei de acolo.

— Cum îi farmecă?

— Cu vrăji. Zeii se pricep de-alde astea, că la ei nu s-a desființat superstițiile.

Pe urmă, tatăl zeilor mi-a rel

CONCERT ÎN BUM- DIEZ MAJOR

În mijlocul podiumului — un gigantic tam-tam. În jurul lui — câteva mese pe care se găsesc: bețe, bețișoare, bastoane, bastonașe, vergi, vârguțe, ciomege, pari și nenumărate alte obiecte contonente, plus un arcuș de vioară.

Scena se petrece la teatrul de operă «Fenice» de la Veneția, unde se execută în premieră mondială lucrarea «Mikrophonie I» de Karlheinz Stockhausen. S-o ascultăm și noi... Ssst, începe!

Pe podium își fac apariția patru «instrumentiști». Doi din ei își aleg de pe mese un bețișor și o nuieleșă, ating cu ele tam-tam-ul, apoi le pun la loc. Pianissimo... Ceilalți doi executanți, cu câte un micropos în mână, se țin la cinci pași depărtare de tam-tam.

Alte câteva ciocănituri delicate în pielea de pe toba cea uriașă. Pe urmă vin la rând bastoanele... Poc-Poc! Cei cu microfoanele se apropie la doi pași. Ciomegele și parii intră în funcțiune. Bum! Buuum!

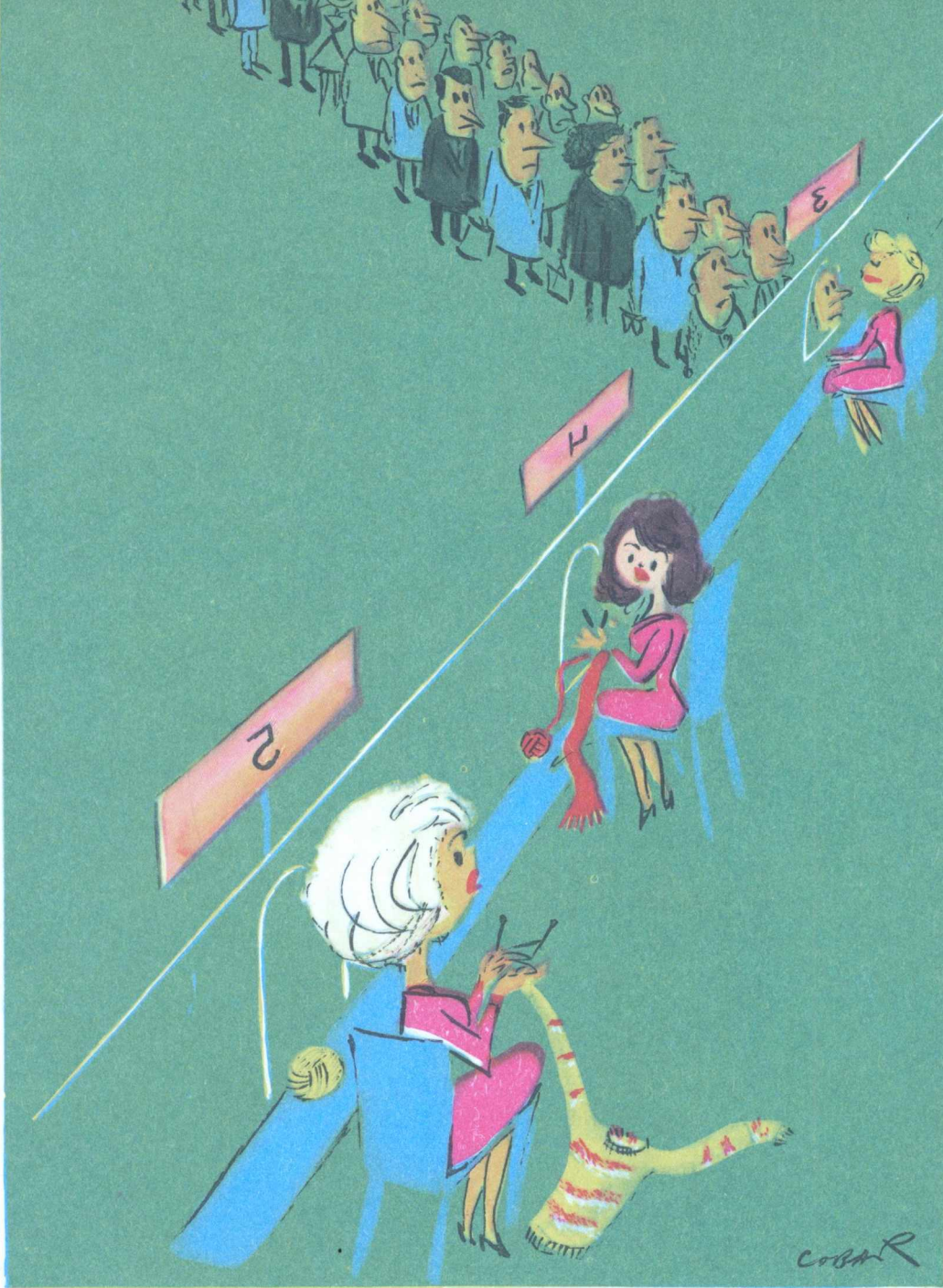
Sala se cutremură. Cele două amplificatoare, așezate de-o parte și de alta a podiumului, își fac datoria: amplifică. În culise, compozitorul, cu binevoitorul concurs a doi asistenți, reglează la masa de comandă tonul, timbrul și volumul sunetelor.

A căror sunete? Păi nu v-am spus, poc-poc și bum-bum. Și pe urmă? Pe urmă, bum-bum și poc-poc. Asta a fost tot? Da, asta a fost tot, după 24 de minute, cât a durat concertul.

Nu, n-au fost mulți care să fluiere. Pentru simplul motiv că erau foarte puțini oameni în sală. Privirile lor au rămas ațintite semnificativ asupra bogatului sortiment de bite și ciomege de pe podium.

Dar compozitorul nu și-a mai făcut apariția.

N. GALĂȚEANU

NELL COBAR

— Auzi, tu, să critice în ședință că la noi munca nu e bine organizată!... Parc-ar sta aici cineva fără... lucru!

VICTOR PIȚIGOI

at câteva nostimade din cele cu care s'ocupă viitoarea mea soție. Cum prinde pe câte unul, îl vrăjește cu vrăjile ei, pînă-l motozolește, de nu mai știe nici cum îl cheamă. Uite așa l-a mototolit pe unul, pe care-l cheamă Dumitru și este șeful secției «Repansat». Tocmai în momentul acela, șeful acesta trebuia să arate cum se așază zece baloturi de pînză nealbită pe platformele speciale. Sub imperiul vrăjii, el a arătat cum se așază cele zece baloturi direct pe cimentul murdar. Baloturile s-au murdărit, degradindu-se.

— Ești sigur că a făcut-o sub imperiul vrăjii ziecești? — am întrebat eu.

— Altfel nu se explică. Doar e om în toată firea Dumitru ăsta, major și vaccinat.

În continuare, neena Zeus mi-a povestit și alte nostimade din autobiografia zeiței Suveica. Cică l-a fermecat pe șeful secției «Năvodit», de nu mai știa unde-i e capul. Și

nu mai știa nici unde manipulează oamenii uleiurile murdare și sulițele cu fire curate. Rezultatul? Sulițele cu fire s-au murdărit cu ulei negru. Am întrebat din nou: — Crezi că e într-adevăr din cauza vrăjii?

— Altă explicație nu-i. Doar și ăștia-s oameni în toată firea.

În continuare, stăpinul Olimpului mi-a istorisit cum zeița Suveica i-a hipnotizat pe cei de la secția «Țesătorie» și pe cei de la secția «Jacquard». A fost o nostimadă întreagă, deoarece, sub acțiunea hipnozei ziecești, primii au lăsat războaiele murdare după schimbul II, iar ceilalți au murdărit sulițele de urzeală cu praf și ulei deoarece nu le acoperiseră cu

huse.

L-am întrebat pe Zeus:

— În concluzie, ce s-a ales acolo, la fabrica Suveica?

— Ce să se aleagă? Procentul de cupoane a crescut de la 1,64% la 2,17%, iar întreprinderea a fost păgubită cu 232 000 lei.

— Și asta numai din cauza talmeș-balmeșului gospodăresc?

— Da.

— Atunci — zic — mai bine nu mă mai însor.

— De ce?

— Decît cu zeița talmeș-ului ăsta, mai bine holtei! Rămîn om.

A mai încercat Zeus să mă convingă în fel și chip, numai s-o iau pe zeiță, că, dacă nu, cît e ea de nemuritoare, o să moară fată

bătrînă. Cîte nu mi-a promis! Că mă face zeul supranormativelor, că mă face zeul satirei și umorului...

Chestia asta de la urmă, mai ales, era grozav de ispititoare, dar am rămas neclintit. Am zis nu, «nu» rămîne. Și uite așa nu m-am mai făcut zeu. Am rămas om. Ce o să se mai întimplă de acum încolo cu mine, o să vedem. Gata.

Ce o să se întimplă de acum încolo cu zeița Suveica, să nu mă întrebați, că nu știu. Ce o să se mai întimplă la fabrica «Suveica» de asemenea să nu mă întrebați, că n-o să răspund.

De ce n-o să răspund? Pentru că n-am nici în clin, nici în mîncă cu ea. Sînt acolo destui șefi care să răspundă pentru ce se întimplă.

GREȘELI CULESE DIN TEZELE ȘCOLARILOR

Recent am descoperit într-un sertar câteva caiete ale unor foști elevi ai mei, din care am extras unele «perle». Le reproduc mai jos:

— Cavalerism este atitudinea unui bărbat față de o femeie care nu-i soția lui.

— Ludovic al XVI-lea a fost...gelatinat.

— Abraham, profetul, era renumit pentru sinul său.

— Pilotul și-a salvat viața cu o parazită.

— Începutul unei piese scrise ca exercițiu: Actul I. Scena I. Conte și contesa stau de vorbă în salon. Intră valetul care face o plecăciune adâncă și spune: «Bună dimineața, doamnă contesă, vi s-a născut un băiat».

— Tropicul cancerului este o boală foarte dureroasă.

— Antidot este o anecdotă umoristică pe care ai mai auzit-o.

— Doctorii spun că bolile fatale sînt cele mai rele.

— Un verb la forma pasivă este acela în care subiectul suferă. Spre exemplu: «El se căsătorii cu ea».

— Un symponzio este ceva ca o simfonie, dar nu chiar atât de rău.

— Cine s-a întristat atunci cînd fiul risipitor a venit acasă? Vițelul cel gras.

— Napoleon a fost un mare general. El se avînta totdeauna în bătălie cu hotărîrea de a învinge sau de a fi învins.

— În India, un bărbat dintr-o cască nu se poate căsători cu o femeie dintr-o altă cască.

— Care sînt cele mai cunoscute iubiri din literatură? Da. Romeo și Julieta, Judita și Holofern, Răzvan și Vidra, Buda și Pesta etc.

PETRU ASAN

— Ce faci acolo?!

— Ajut pe nevastă-mea să facă piurê de cartofi...

Să vedeți CUM S-A ÎNTÂMPLAT!

După părerea unor persoane competente se zice că din cinci cetățeni... șase au de furcă cu modul în care lucrează unele servicii ale spațiului locativ. Sînt acolo o serie de salariați care, dacă nu-ți fac greutăți, simt o apăsare pe inimă. În schimb dacă îți fac greutăți, simți tu!...

Se prezintă, de pildă, în ziua de 2 august a.c. la spațiul locativ al orașului Galați, tovarășa Tancu Ortansa, care solicitase de mult un schimb de locuință, și-i spune inspectorului Pivniceru că, deși a adus tot soiul de acte, adeverințe și dovezi necesare schimbului pe care îl dorește, că deși este a 16 oară că se prezintă la ghișeu, că deși a fost de 6 ori în audiență la șeful spațiului, nu a obținut încă nici un rezultat. La toate cele înșirate, inspectorul Pivniceru a găsit de cuviință s-o lămurească pe loc: «ei și ce?»...

Sesizînd Sfatul popular al regiunii Galați de cele ce se petrec la spațiul locativ din orașul cu același nume, am primit după cîtăva vreme un răspuns gen.: «ei și ce?»... Adică, în loc să ni se răspundă referitor la cele 16 vizite făcute de pomană de tovarășa Tancu la ghișeu și referitor la cele 6 audiențe inutile la șeful spațiului, ni se comunică în cuvinte emoționante faptul că în ziua de 2 august a.c. inspectorul Pivniceru a fost foarte ocupat și nu a putut... rezolva «curgător» cererile cetățenilor. Strașnic răspuns, strașnică soluționare, strașnic mod de a ocoli răspunsul. Așa că, deocamdată, nu se simte decît lipsa unor strașnice măsuri ce trebuie luate ca să nu se mai repete asemenea strașnice situații. Că vorba aia, să fie clar tuturor: un schimb de locuință

cerut de un cetățean este obligatoriu să fie rezolvat în timpul vieții acestuia și nu... ulterior!

Și acum cîteva cuvinte despre pătania tovarășului Ionescu Alexandru din București, str. Gh. Panu nr. 12. Omul s-a însurat! Să fie într-un ceas bun! Și după ce a plecat de la ofițerul stării civile, s-a gîndit că cel mai nimerit ar fi să-și ia acasă soția. Și-a luat-o! Dar fără forme locative. A doua zi însă s-a dus la spațiul locativ al raionului Lenin să-i facă miresii intrarea oficială în spațiu. I s-a cerut ca mai întii dumneai să-și facă ieșirea de la spațiul locativ al raionului 30 Decembrie. Acolo, minune mare, chestiunea s-a rezolvat în cîteva minute. Și iată-l pe tovarășul Ionescu din nou la spațiul locativ al raionului Lenin. Arătînd dovada primită de la spațiul locativ 30 Decembrie, cererea i-a fost înregistrată cu nr. 9953/965 cu indicația verbală «Mai treci matală peste 10 zile». De ce după 10 zile, nu știe nimeni. Iar cele 10 zile s-au transformat în... 33. Tovarășul inspector Burlacu de la spațiul locativ Lenin, pe a cărui mină a intrat lucrarea respectivă, a rezolvat-o cu o viteză medie calendaristică de o lună și ceva...

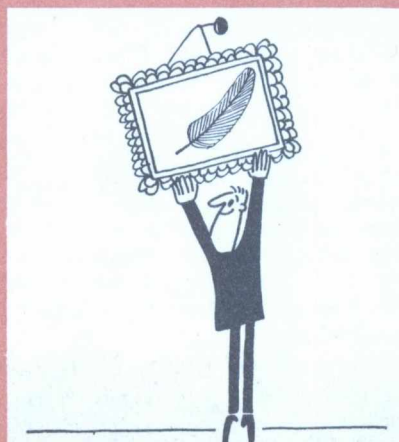
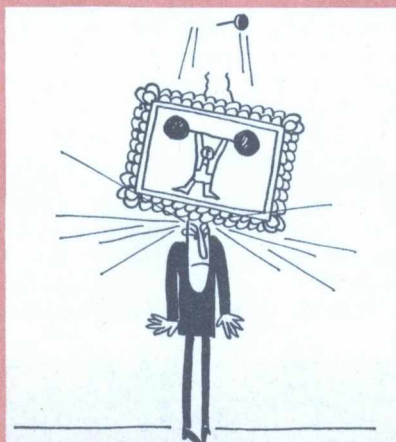
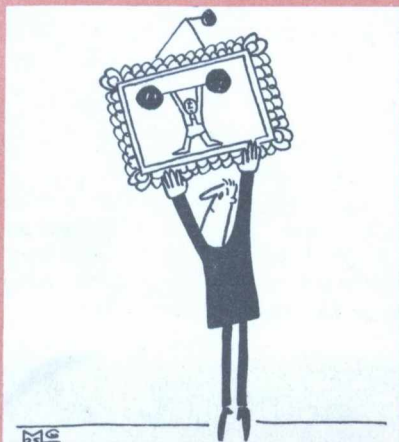
Sesizat de redacția noastră, Sfatul popular al raionului Lenin, ne comunică: Nici o grijă, s-a atras atenția inspectorului Burlacu ca pe viitor să fie mai operativ!!

Ne-am liniștit. Dacă «mai» operativ se seamnă în loc de treizeci și trei de zile, treizeci, vorba lui Caragiale «ne-am procopsit»

DAN MANOLESCU

(36)

PĂTANIILE
LUI PĂTITU

M. GROSU

RĂBOJUL URZICII

S-a semnalat conducerii O.C.L. Aprozar-București că, la unitatea Aprozar nr. 65 de pe șoseaua Chitilei (raionul Grivița Roșie), gestionarul Ion Ilie, în loc de legume și zarzavaturi, vinde mai mult... bere și e, totodată, necuviincios cu clienții.

La această sesizare, O.C.L. Aprozar-București, sediul central a răspuns astfel: s-a dispus înlocuirea gestionarului Ion Ilie.

Realitatea, după două luni: gestionarul e tot acolo și continuă să vândă bere și să fie necuviincios.

Deci la aceste Aprozare se practică diviziunea muncii. Unul vinde una, altul vinde alta. Unitatea de pe șoseaua Chitilei vinde bere, iar Sediul Central vinde... castraveți la grădinar.

ȘOFERI ȘI SFECLĂ

La C.A.P. Lupeni (raionul Dorohoi) recolta de sfeclă de zahăr a stat neridicată de pe cîmp citeva zile.

Pricina: șoferii de pe autocamioanele trimise de Autobaza IRTA Dorohoi să ridice sfecla, cînd au ajuns în sat s-au «informat» de la niște... trecători, care le-au spus că nu există pe cîmp sfeclă și atunci șoferii s-au înapoiat la autobază.

Rezultatul: o parte din sfecla neridicată la timp s-a stricat și C.A.P. Lupeni a fost păgubită cu citeva mii de lei.

Constatare: C.A.P. a ținut să conlucreze cu IRTA, dar șoferii de la IRTA n-au ținut să conlucreze cu CAP.

VALURILE DUNĂRII

Barcagii Melnicov Achei, Malatov Feodor și Pancrat Ivan, salariați ai A.F.D.J. Sulina (Administrația fluvială a Dunării de Jos),

sînt «căpitanii» unei bărci cu care au misiunea — traversînd canalul care taie orașul Sulina în două — să transporte persoane de la un mal la altul, lucrînd ziua și noaptea, în trei schimburi.

Dar, uneori, în loc să lucreze, ei se... îmbată. Numai atît însă greșesc: că, în loc să lucreze, se îmbată. Încolo, programul îl respectă. Adică se îmbată... ziua și noaptea și în toate trei schimburile.

Nu umblă însă multă vreme beți. Numai pînă se... trezesc... sancționați: Melnicov Achei, retrogradat pe două luni, iar ceilalți doi... debarcați pe cite o lună la uscat, cum li s-a întîmplat ultima oară.

Fiindcă se speră că a fost... ultima.

BOIANGERIE PROVINCIALĂ

Cetățeanul Dumitraș Petru din Botoșani, str. Tudor Vladimirescu nr. 39, a dat la atelierul de boiangerie nr. 6 al cooperativei «Munca» din localitate, o haină spre a-i fi vopsită maro și atît de bine i-a boit-o tovarășul responsabil Dănilă Titus încît, după prima îmbrăcare a hainei vopsite, a constatat cetățeanul că are — vopsită gratis maro — și cămașa fostă albă.

Dînd apoi de mai multe ori haina la boiangerie, la revopsit, i-a tot vopsit-o boiangeria și i-a răs-vopsit-o, pînă i-a terminat-o încît, în cele din urmă, în loc de haină, i s-a restituit... contravaloarea ei.

Rămăs cu o haină mai puțin, tovarășul Dumitraș știe acum, în schimb, două proverbe în plus: că haina nu face pe om (cînd n-o are) și că boiangeria Dănilă Titus nu mai face pe responsabilul (fiindcă a fost înlocuit).

POLITEȚE ȘI OXIGEN

Fabrica de ulei «Unirea» din Iași are și o secție de fabricat oxigen, așa că numeroase întreprinderi din oraș și din regiune au repartiție să-și încarce tuburile cu oxigen acolo.

Printre aceste întreprinderi se numără și I.G.L.L. Iași. Delegatul său, inginerul Stan Gheorghie, a constatat însă că, la numita secție, oxigenul introdus în tuburi e sub presiunea normală, iar facturile se fac ca pentru încarcări normale.

Deci, simultan, două neajunsuri: necorectitudine contabilă și neaprovizionarea beneficiarului cu cantitatea de oxigen ce-i e necesară.

La aceste constatări, responsabilul secției de oxigen, maestrul Cojocar Ștefan, în loc să caute îndreptarea lucrurilor, înțelegea să răspundă grosolan, uitînd că politețea e... oxigenul relațiilor dintre furnizor și beneficiari.

Atmosfera riscînd să devină sufocantă, ni s-a comunicat că, în sfîrșit, conducerea fabricii (ajutată de ministerul tutelar și de... «Urzica») a luat «măsuri pentru tragerea la răspundere» a maestrului Cojocar și pentru verificarea întregii aparatură de control de la stația de oxigen.

Aflînd despre aceste măsuri, beneficiarii secției de oxigen au... respirat.

C. CRISTOBALD

T E O R I A C H I B R I T U L U I

(Urmare din pag. 2—3)

toate continentele. Stau la dispoziția dv. ca animator al acestei progandă. Vom merge mai departe. Vom lărgi, vom intensifica publicitatea. Vom lua taurul de coarne. Taurul este bricheta. Vom atrage atenția fumătorilor că bricheta costă mult, se pierde, trebuie marcată de stat. Atîrnă greu în buzunar. Dacă ai uitat-o acasă, ai rămas pe drum fără foc. Chibrituri găsești oriunde. Bricheta trebuie alimentată, înșurubată, deșurubată. Benzina brichetei miroase. Flacăra ei e otrăvită. Se poate compara oare dulceața focului de lemn cu a cocului? Gustul unei fripturi preparată mecanic se poate oare compara cu friptura rumenită pe grătarul cărbunelui de lemn? Oare același gust are cafeaua turcească fiartă pe spuză în jăratec cu aceea făcută artificial, la electricitate sau spirit?

Tot așa nu trebuie să aprindem țigareta decît la flacăra bețișorului de lemn. Văzutu-s-au fumători de havană sau de pipă care să folosească bricheta? Sacrilegiu! Atunci, de ce ar folosi-o și cei ce fumează țigarete?

De ce să se imbibe cu emanații de petrol aroma fină a tabacului? Trăiască chibritul! Și chibritul începea din zi în zi să fie mai căutat.

Cu cît tutunul va fi mai puțin uscat, cu atît va cere să fie aprins de mai multe ori. Să sfătuim deci pe fumători să pună felii de morcov, de cartof sau de măr în tutunul de pipă ca să-l păstreze viu printr-o ușoară umiditate.

Așa i-am vorbit marelui industriaș și el m-a înțeles, mi-a strîns mina, ca unui medic ce i-a scăpat copilul de la moarte. De altfel, eu însumi eram convins

foarte sincer cînd mă consacram aceluia cult. Cum n-ai fi sincer față de stăpînul care te hrănește, așa cum mă hrănește el pe mine?

Stăpînul, regele meu, e chibritul. I-am devenit supusul cel mai credincios. E marea mea adorațiune. Îl voi servi pînă la sfîrșitul zilelor mele! Am crezut în el și nu m-a trădat, cum m-a trădat Alphonse Daudet de la restaurantul «Turnul de fildeș» și orologiul de pe malul Atlanticului. I-am învățat povestea, avatarele... Chibrit e cuvînt turcesc, înseamnă *pucioasă*. În Ardeal, unde influența turcească a fost aproape inexistentă, se spune *aprinjoară*, ca și în franțuzește *allumette*. *Aprinjoară* sau *cătrăniță* de la catran.

Dar văd că am început să divaghez. Fac filologie. Așa e omul cînd îi merge bine: începe să bată

cîmpii!

Ajunge, iubii cititori, să vă înformez că povestea cu chibriturile m-a îmbogățit. Am banii și răgazul necesar să mă caut de gută, boala bogătașilor, a oamenilor care nu fac destulă mișcare și huzuresc pe socoteala altora.

Ce folos de atîtea milioane, cînd mă încearcă tot anul dureri cumplite la încheieturi și mi se umflă mereu degetul cel mare al picio-rului drept!?

Ce n-aș da — mi-aș da toate milioanele — să fiu din nou sărac și tînăr, plin de idei geniale, pe care nu le-aș mai pune în practică, fiindcă am luat spaima bogățiilor. Pentru mine, ele însemnează bătrînețe și gută.

Ce să-i faci? Toate virstele și toate situațiile sociale cu angaratele lor!

*Adenauer încearcă să-și
mențină influența în
conducerea R.F.G.*

EUGEN TARU

Darul lui Adenauer la instalarea noului guvern.

urzica